

DK

*Kırmızı
Pelerin*

—
Roman
—

Gülseren
Budayıcıoğlu

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Ankara’da dünyaya geldi. TED Ankara Koleji’nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi’ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe niversitesi’nde önce asistan, daha sonra da ğretim görevlisi olarak on yıl çalıştı.

Ankara’da yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005’te, insanlarımızın psikiyatrik yardım almalarını kolaylaştırabilmek ve yaygınlaştırabilmek amacıyla, Türkiye’nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ile İstanbul’un çeşitli bölgelerinde şubeleri bulunan Madalyon Psikiyatri Merkezi’ni kurdu.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmak amacıyla yazdığı *Madalyonun İi*, *Günahın  Rengi*, *Hayata Dn*, *Kral Kaybederse*, *Camdaki Kız* ve *Hayatın Sesi* adlı kitapları yayımlandı.

Bu kitaplardan esinlenerek televizyonlara uyarlanan “İstanbul Gelin”, “Doğduğun Ev Kaderindir”, “Masumlar Apartmanı”, “Kırmızı Oda” “Camdaki Kız” ve “Yalı apkını” adlı televizyon dizileri büyük kitleler tarafından beğeniyle izlendi ve izlenmeye devam ediyor. “İstanbul Gelin” adlı televizyon dizisi 2018 yılında Emmy dl’ne aday gösterildi.

2021’den beri her hafta *Hürriyet* gazetesinde köşe yazıları da yazan Budayıcıoğlu’nun 2020’de *Madalyonun İi* adlı kitabı Yıldız Teknik niversitesi tarafından “Yılın Kitabı” dlne layık görüldü. Yine aynı yıl, Medipol niversitesi tarafından “Yılın En İyi Farkındalık Yaratan Yazarı” dln aldı. 2021’de Hacettepe niversitesi’nce yılın en iyi yazarı seçilerek “3. Kristal Geyik” dlnn sahibi oldu. İstanbul Teknik niversitesi’nin 2021 yılı Sosyal Medya dlleri’nin yazarlık dalındaki dl yine Gülseren Budayıcıoğlu’na verildi. Yeditepe Üniversitesi “Dilek dlleri”nin 9’uncusunu ise, yılın en iyi dizisi kategorisinde “Masumlar Apartmanı” aldı.

İki ocuk annesi olan Gülseren Budayıcıoğlu, halen Madalyon Psikiyatri Merkezi’nin başkanlığı görevini sürdürürken, bir yandan köşe yazarlığı ve televizyonlarda yayınlanan dizilerin hikâye ve senaryo danışmanlığını yürütüyor, bir yandan da ülkemiz insanların gerçek yaşamlarından alınan hikâye ve romanlarını yazmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu
www.twitter.com/drgbudayicioglu
drgulserenb@madalyonklinik.com

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Hayatın Sesi
Hayata Dön
Camdaki Kız

KIRMIZI PELERİN

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu

Editör: Necla Feroğlu

Yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2022 / ISBN 978-625-8215-61-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Kapak çizimi: Nurettin İıkizler

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kırmızı Pelerin

Gülseren Budayıcıoğlu

Bu roman, gerçek bir yaşamyksnden yola çıkılarak yazılmıştır ancak romandaki karakterlerin tanınmaması, kim olduklarının anlaşılmaması için büyük bir zen gösterilmiş, kitaba uyarlanırken gereken tüm değişiklikler yapılmıştır.

İthaf

Bu kitabı, hayatının bir döneminde cinsel taciz ya da tecavüze uğramış, hem ülkemiz, hem de dünyadaki tüm cinsel taciz ve tecavüz mağdurlarına armağan ediyor ve onlara buradan sesleniyorum; kendinizi suçlamayın, korkmayın, kirlenmiş ve damgalanmış hissetmeyin, bundan utanmayın, olanları içinize atmayın, konuşmaktan ve başınıza gelenleri anlatmaktan çekinmeyin. Aslında kirlenen siz değilsiniz, onlardır.

Siz değil, bunu size yapanlar utansın.

Önsöz

Sevgili okurlarım,

Cinsel taciz ya da tecavüze uğramak bir çocuğa ya da bir gence ömür boyu kendini pis, kusurlu ve aşağılık hissettirir ve kendinden utandırır. Utanmak, olumsuz duygular arasında en derinde yer alan ve özellikle bizim kültürümüzde yoğun olarak yaşanan, bizleri en çok yaralayan duygudur. Biz insanlar, utanmamak uğruna pek çok şeye katlanır ama ne yaparsak yapalım bundan kaçamadığımızda içimizdeki öfke okları bize döner. Bu sefer de sadece bizi utandıranlara değil, kendimize de kızar, suçu kendimizde arar ve sonunda da utanırız çünkü tacize uğrayan herkesin bakışı toplumun gözüyledir.

Bizim insanlarımız bu duyguyu iyi tanır çünkü sadece bizler değil, bizi yetiştiren aileler de bir zamanlar belki de ufak tefek nedenlerden utandırılmışlardır. Böylece bu duygu kuşaktan kuşağa akıp gider. Ancak bizim ülkemizde bir insanı en çok utandıran şey ne gariptir ki hırsızlık, dolandırıcılık hatta birini yaralama ya da öldürme değil, cinsel tacize ya da tecavüze uğramaktır. Bu suçu işleyenler ne kadar utaniyor bilmiyorum ama taciz ve tecavüze uğrayan masum çocuklar ya da kadınlı erkekli yetişkinler bundan çok utaniyor ya da utandırılıyor.

Meslek hayatım boyunca geçmişinde bu tür bir olay yaşamış pek çok insan tanıdım, bana anlatırken bile ne kadar utandıklarını, nasıl yerin dibine geçip derinden yaralandıklarını hep içim sızlayarak dinledim ve gördüm ki, çoğunun kaderi bu olaydan çok etkilenmiş. Hemen hepsi yaşadığı taciz ve tecavülden sonra kendini çok aşağılamış hatta kimi de hayatı değersiz, kullanılıp

atılmış sümüklü bir mendil gibi yaşamış. Yani bu taciz onların kaderini yeniden yazmış.

Toplum fahişelik yapanları nasıl aşağılıyorsa, o çocuklar da kendini öyle aşağılamış, öyle görmüş ve bir kısmı da onların yolundan gitmişti çünkü o artık kendi iç dünyasında kirlenmişti. Bu öyle bir kir ki, neyle silerseniz silin bir türlü geçmez. Yani bu lekeyi kişinin kendisi çıkaramaz. Onu ancak o çocuğun çok yakınları, belki bir terapist ya da toplum silebilir. O lekenin yok olabilmesinde ailenin ve toplumun desteği çok önemlidir. Eğer aile ve toplum onu bağrına basar, sever ve onaylarsa, o kişinin geleceği güneş gibi aydınlanır.

Günümüzde bile yani dünya böylesine gelişmişken her yerinde, en gelişmiş ülkelerden kabile devletlerine kadar, her kültür ve her coğrafyada pek çok kadın öyle ya da böyle, küçük ya da büyük tacize uğruyor. Üstelik bu taciz çoğu zaman o daha küçücük bir çocukken, belki de en yakınları tarafından oluyor.

Bu hüznü hikâyeleri yaşlı genç, kadın erkek pek çok kişiden dinledim. Kimi mutlu gibi görünen yuvasında uğradığı tacizin acısını yüreğinde taşıırken, kendi suçuymuş gibi utançtan eşinin, çocuklarının yüzüne bile bakamazken, çoğunun maalesef bir yuvası bile olamamıştı. Kendilerini öyle suçlu, öyle kötü, öyle günahkâr hissediyorlardı ki, mutlu bir yuvaya sahip olmaya layık olmadıklarını düşünüyorlardı. Onların yeri toplumun en aşağıladığı insanların arasında olmalıydı. Öyle hissediyorlardı.

Bir kısmı da öyle yapıyordu zaten. Olanlar onların suçuymuş gibi tacizcileri kadar kendilerini de bir türlü affetmiyorlar, ne yaptım da benim başıma bu geldi diye kendilerinde de bir suç, bir günah aramaktan vazgeçmiyorlardı. Oysa çoğu bu tacize uğradığında daha çocuktuktu. Kendilerini korumaları mümkün değildi ama yine de suçluymuş onlar. Hayat onları alınlarının ortasından damgalamıştı bir kere. Kimin suçu olduğu önemli değildi artık. Cinsel tacize uğramak öyle ayıp, öyle günah, öyle aşağılık bir durumdu ki, bunu en yakınlarına bile söyleyemiyor ya da söyleseler bile suçlanan, aşağılanan yine onlar oluyordu. Bazen de ağlayarak sığındıkları annelerinin gözlerinden, bakışlarından okuyorlardı bu günahı.

Tüm dünyada taciz suçunun bir cezası vardır ama bu cezayı tacizcilere toplum vermedikçe, onları kınayıp dışlamadıkça, yasalardaki cezalar bu suçu ortadan kaldıramaz.

Bu kitapta, çok küçük yaşta, babası tarafından cinsel tacize uğrayan küçücük bir kızın yaşadıklarını anlatacağım sizlere. Bu kitabı, başına hiç böyle şeyler gelmeyenler ama bundan hep korkanlar kadar, hayatında az ya da çok taciz yaşamış olanlar da okuyacak; yıllardır yüreklerinin derinliklerinde bu sırrı kendilerinden bile saklamaya çalışan kadınlar ya da erkekler...

Buradan onlara sesleniyorum ve diyorum ki:

Yeter artık, bitsin bu acı.

Kaldırın başınızı, bırakın artık utanmayı.

Siz değil, size bunları yaşatanlar utansın.

Siz hâlâ tertemizsiniz.

Çoğunuz bunu yaşadığınızda belki de küçük bir çocuktunuz. Bir çocuğun ya da bir gencin, tacizcisine nasıl tepki vereceğini bilememesi çok doğal değil midir?

Sesimi duyurmak istediğim bir başka kesim daha var. O da anneler ve babalar! Anne baba olmak kolay değil, büyük sorumluluklar ve fedakârlıklar gerektiriyor ancak şunu hiç unutmayalım; dünyaya getirdiğiniz bu çocuğun kaderi, gelecekte mutlu ya da mutsuz, başarılı ya da başarısız, doyumlu ya da doyumsuz bir hayat sürecektir olması büyük oranda sizin ona ne kadar değer verdiğinizize, sahip çıktığınıza bağlıdır. Onu anlamınıza, çok sevmenize, onu hiç suçlamadığınızı kendisine hissettirmenize bağlıdır.

Kendi mutsuzluğunuza çocuklarınızı ortak etmeyin. Kendi dertlerinize dalıp onları ihmal etmeyin. Başına her ne gelirse gelsin onlar sizin çocuklarınız. Anne babalar tarafsız değil, bu konuda kesin olarak taraflı olmalıdır. Onların yeri her zaman çocuklarının yanındır.

Çocuklar en çok anne babalarını örnek alır. Siz ne kadar mutlu, huzurlu, hayatla ve kendinizle barışksanız, çocuklarınızın kaderi de o kadar güzel olur. Bir annenin mutlu olmasında en büyük pay sahibi tabii ki eşi yani çocukların babasıdır. Çocuklarına, aile kurumuna değer veren babalar, hem çocuklarına, hem de eşlerine

verdikleri bu değeri ne kadar iyi gösterebilir, ne kadar iyi hissettirebilirse, o ev o kadar aydınlık, o kadar sıcak ve o kadar mutlu, sevgi dolu olur. Topluma en büyük katkı, o evde yetişen çocuklar tarafından yapılır. Öyle evlerden suçlu, sabıkalı, tacizci, tecavüzcü ya da katil çıkmaz.

İşin bir de toplumsal yanı var. Bizler toplum olarak bu tacizi yaşamış insanların hep yanında olalım, onlara sahip çıkalım. Sahip çıkalım ki, bunlar yürek dağlayan bir yara, bir sır olarak kalmasın artık. Sahip çıkalım ki bu tacizi yapanlar sadece onlara yasalara vereceği cezalardan değil, asıl bizlerden korksunlar.

Saygılarımla.

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu

Giriş

Sevgili okurlarım,

Bir psikiyatrist olarak, sayısı belki de artık yüz binleri geçen yeni kişilerle uzun uzun konuşmak, her birinin kendine has, çok özel hikâyelerini tüm ayrıntılarıyla kendilerinden dinlemek, önce insan, sonra da sırlarla dolu bu hayatla ilgili çok şey öğretti bana. Bu öğrendiklerimi mutlaka daha büyük kitlelerle paylaşmalıyım diye çıktım yola. Okuyucularımdan aldığım geri bildirimlerde, attığım taşın yerini bulduğunu gördükçe de bu yolda çalışmaya, elimden geldiği kadar yazmaya, bir yandan da televizyon dizileriyle sizlere ulaşmaya çalışıyorum.

Ülkemizin genç yaşlı, her kesimden insanları neler yaşıyor, en ince yerlerinden nasıl yaralanıyor, onları en çok kimler yaralıyor, her biri ne acılar çekiyor, geçmişimizden gelen hangi örf ve âdetlerin kurbanı oluyor, ne tür baskılar görüyor, bunları siz de bilin istiyorum. Bugünlere nerelerden geldiğimizi, geldik sandığımız gün bile ülkemizde halen bunların yaşanmakta olduğunu bilin ki değişim, gelişim, modernleşme ve özgürlük yolunda yürürken ayaklarınız yere daha sağlam bassın.

“Kader Motifi” kavramının hepinizin çok ilgisini çektiğinin farkındayım ve bu ilgi beni hep daha çok anlatmaya, daha çok yazmaya teşvik ediyor. Kader Motifi nedir, sizler kendi kaderinizin sizi nereye götürdüğünü nasıl bileceksiniz? İşte bunları da sizlere bilimsel yolla, uzun uzun anlatmak yerine, bir başka insanın kader motifinin nasıl oluştuğunu, onları nerelere götürdüğünü hikâyeler yoluyla anlatmaya çalışıyorum. Hikâyelerin kendine

has bir gücü, bir büyüğü vardır, bu büyüğün sizin gerçeklerinizi de size göstereceğine inanıyorum.

Kendimizi keşfetme yolunda ilerlerken geçmişimizi, ailemin tarihini, neler yaşadığını, hangi acılarla, maddi manevi hangi kayıplarla, ne tür travmalardan geçerek bu günlere geldiğini bilmenin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü kaderimizi genetik yapımız, tarihimiz, yaşadığımız coğrafya ve konumumuz belirler. Kişisel tarihimiz kadar içinde yaşadığımız toplumun kültürel yapısı da çok önemlidir.

Savaşlar, göçler, iflaslar, iftiralar, ani kayıplar, ani ölümler, öldürmeler, öldürülmeler, intiharlar, büyük nefretler, kinler, düşmanlıklar, kavuşmamış âşıklar, muradına erememiş yakınlar, aile içinde kalmış sırlar, tutulmamış yaslar, kapanmamış hesapların hepsi, bugün bizim yaşadığımız hayatı ve kaderimizi bir şekilde etkiler. Hatta bazen o dönemde kapanmayan hesapları kapatmak, ödenmeyen bedelleri ödemek bize düşebilir. Kim bilir Kolektif Bilinçdışı dediğimiz yedi göbek ötenin ayak izlerini bize kadar taşıyan güç hangi esrarengiz yollardan geçti ve hangileri bize kadar ulaştı. Kuşaktan kuşağa aktarılabilen acılar kadar yine aynı yolla bizlere intikal edebilen iyilik, fedakârlık, dayanıklılık, çalışkanlık, mücadele gücü, çevresine yardım eğilimi gibi olumlu özellikler de var. Geçmişimizi, kendi tarihimizi bilmenin daha pek çok getirisi var bizlere.

Hayatımızda değişmeyen tek şey, değişimin kendisidir. Dünyaya geldiğimiz anda başlar bu değişim, dünyadaki canlı cansız diğer tüm varlıklar gibi bizler de değişiriz. Marifet baştan neysen o olarak kalmak değil, zaman içinde her konuda daha iyiye, daha olumluya doğru gelişmek ve daha aydın, daha bilge, daha hoşgörülü, affedici, sevgi dolu bir insan olabilmektir. Bunun için kendimize ve hayatımıza her zaman önem vermeli ve kendimizi iyi tanımalıyız.

Hepimizin hayatı bir roman, bir hikâye, bir masal aslında. Acılar her zaman insanlar için mutluluktan daha öğreticidir. Mutluluk küçük bir kuş gibidir, konduğunu anladığımızda o zaten uçmaya hazırlanır ama acılar kondu mu, kolay kalkmaz

yerinden. Uğuna uğuna o acılar çekilirken demek hiçbirini boşa gitmiyor. Canımızı acıtsa da zamanla bize hayatı, o hayatın içinde daha rahat, daha huzurlu, daha uyumlu ve daha güven içinde yaşamayı öğretiyor. Buna belki de acıyla gelen hayat tecrübeleri diyebiliriz.

Bizler harikalarla, mucizelerle, sırlarla dolu bu hayatı öyle ya da böyle yaşayıp bitirmiyor muyuz? Marifet işi oluruna bırakmak, başladığımız yol bizi nereye götürüyorsa oraya gitmek değil, kendimize en iyi hayatı yaşatabilmek, en aydınlık yolu bulabilmektir.

Bu kitaplarda, birileri tarafından yaşanmış gerçek hayat hikâyelerini okurken sizler de onlar adına bazen üzüyorsunuz, bazen de sevinyorsunuz. Olaylar ve kişiler sizden çok farklı olsa da, size hissettirdikleri ona çok benziyorsa, kendinizi keşfetme yolunda önemli bir adım attınız demektir. Kendimizi keşfetmenin yolu her zaman çocukluğumuzdan geçer. Nasıl bir evde, hangi koşullarda yaşadığımız kadar, ailemizin gözleri bize bakarken ne söylüyordu, bizler o gözlerde neler gördük; işte bunlar her zaman çok önemlidir. O gözler bizlere kendimizi sevmeyi, değerli, önemli, özel biri olduğumuzu hissettiriyorsa, gerisi pek de önemli değildir, artık daha özgür, daha güvenli, daha doyumlu yaşayabiliriz bu hayatı. Ancak o gözlerden bize akan enerjide bunların hiçbirisi yoksa, o zaman bu değeri, bu güveni hep başkalarının gözlerinde, sözlerinde ararız ve başkalarında aradığımız bu değer ruhumuzu bir türlü doyurmaz. Kısaca ebeveynlerimizin hal ve hareketleriyle, beden dilleriyle, sözleriyle, bakışlarıyla bize neler hissettirdiği, âdeta geleceğimizin kısa bir özeti gibidir.

Eğer, hem her şeyiniz varken hem de hiçbir şeyiniz yokmuş gibi hissediyorsanız, bu keşif yolculuğuna mutlaka çıkmalısınız. Bu kitaplar, inanın en çok da bunun için yazılıyor. Bu hikâyelerin, hikâyedeki karakterlerin bir yerlerinde mutlaka kendinizle karşılaşacak ve kendinize uzaktan bakma şansı bulacaksınız.

Hepimiz hayatın içinde sürüklenip gidiyoruz. Doktor olabilecek biri iş insanı, şair olabilecek biri ofis çalışanı, ressam olabilecek biri işçi oluyor. Kimse istediği, hak ettiği, daha başarılı olabi-

leceği yerlerde değil. Biraz da bu nedenle insanlarımız mutsuz. Severecek yapılan işler her zaman kişiyi mutlu eder ancak her şeye rağmen sevgi, tüm duyguların merkezindedir. Eğer sevmezsen, zamanla bütün duyguların körelir ama seversen mutlu da olursun, kederli de...

Gerek kitaplarımda, gerekse film ve diziler yoluyla sizlere ulaştırmaya çalıştığım yaşanmış hikâyelerin hemen hepsinde sizlerin de gördüğü gibi, yoğun bir hüznün duygusu var, çünkü hayatın içinde ne varsa, o hikâyelerde de onlar var. Yani dert var, keder var, ayrılık var, ölüm var. Hüzünlü hikâyeler insanlara âdeta duygusal bir terapi gibi gelir, bastırılan olumsuz duyguları yavaş yavaş boşaltır ve bir rahatlama sağlar. Ruhumuzdaki karmaşa azalmış, düğümlerden bazıları çözülmüş, yüklerimiz hafiflemiş gibi hissederiz.

Biraz da bu yüzden hüzünlü şarkıları, acıklı hikâyeleri severiz. O şarkıların ve o hikâyelerin sanki iyileştirici, şifa dağıtan bir gücü vardır, içimizdeki acılara, kanayan yaralara iyi gelirler çünkü her biri gerçektir, çünkü benzerlerini zamanında bizler ya da yakınlarımız yaşamıştır. Bunları okurken ya da hüzünlü şarkıları dinlerken içimizden bir ses bize, “O da bunları yaşamış ve ne güzel ifade etmiş” derken bir yandan hiç yargılamadan, ayıplamadan arkadaşlık, sırdaşlık eder bize, ruhumuza teselli olur. Kendimizi kötü hissettiğimizde bizim gibi hisseden birilerini görmek, duymak bize iyi gelir, yoldaş olur. Acının da farklı bir lezzeti vardır. Bu tat birlikte paylaşılır.

Psikoloji bilimi son yıllarda “zevкли hüznün” adını verdiği bu duygunun insanlar üzerindeki olumlu ve iyileştirici etkisinden olabildiğince yararlanmaya çalışıyor. Bu hikâyede okuyacaklarınızın benzerlerini eminim ki ülkemizin dört bir köşesindeki başka kadınlarımız da yaşıyor. O evlerde, kapalı kapılar ardında yaşanan tacizler, tecavüzler, kızlarımıza yapılan ağır baskıların çoğundan inanın ki hiç haberiniz olmuyor. Mesleğim nedeniyle, ben bunun canlı tanığıyım. Bu kitaplar ve televizyon dizileri yoluyla, sesini duyuramayan bunca insanımızın sesi olabilmek, en önemli hedeflerimden biri zaten.

İlk günden beri benden desteğini esirgemeyen, mesajlarla, mektuplarla, bazen de yanıma gelerek beni hep yüreklendiren, yanımda olan tüm okuyucularıma en içten selam ve sevgilerimle...

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu

Zamanında zibnimize yazılanlar; sonradan kaderimizi yazar..

Açık kapıdan kırmızı pelerinli bir kız giriyor içeri. Bir filmde, bir masaldan kopup gelivermiş gibi hali var. Sabah ezanı okunurken, gün daha tam doğmamış, etraf henüz tam aydınlanmamışken insanın içine bir ürperti gelir ya, ona benzer bir duygu içimi yalayıp geçiyor. Hayalet gibi..

Şu anda kapıyı bir açan olsa, bu kızın odanın ortasında, gözleri kapalı, pelerinin etekleri havalanmış, öylece döndüğünü, benim de keyifle onu seyrettiğimi görse ne düşünür acaba? Ne diyecek, “Biri deli, biri de deli doktoru” der. Onu huşu içinde seyrederken, “Acaba yaşadığı hangi acılar, içine düştüğü hangi çıkmazlar onu bir ruh doktorunun odasında böylesine döndürüyor?” diyorum içimden. İnsan bir psikiyatri kliniğine giderken neden böyle bir pelerin giyer, neden başına önu tüllü bir şapka takar ki... Bunların bir anlamı olmalı. Ve çok geçmeden yaşanan acılar, ince bir sızı gibi tel tel dökülüyor ağzından. Acının, korkunun, aşkın, sevdanın, umudun, umutsuzluğun en büyüğünü yaşamış bu kız.

Çocuklukta yaşanan bir tacizin, bu tacizin koyu gölgesi altında geçen yılların, yalnızlığın, kimsesizliğin, her şey bitti derken açılan yepyeni kapıların, kısaca iyisiyle kötüsüyle macera dolu, dokunaklı bir hayatın hikâyesi bu; çok masum bir aşk hikâyesi aslında.

Kitabın bir yerlerinde mutlaka kendinizle ve sizde iz bırakanlarla karşılaşacaksınız. Umarım onları iyi tanır, önce kendinize, sonra da onlara biraz daha hoşgörüle yaklaşabilirsiniz.

Gülseren Budayıcıoğlu, 3 Kasım 2022, İstanbul

Bir kitabı yarıya gelince hemen koşup diğerini almak... Okumaya kıyamamak, okumadan duramamak... **FKG (Okur)**

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-8215-61-8

9 786258 215618

Sertifika no: 44919

DK
Doğan
Kitap